

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

11. ČÍSLO / XXXII. ROČNÍK

24 Kč • 1,00 €

17. BŘEZNA 2024

Z obsahu:

Katecheze o obžerství
Katecheze papeže
Františka při generální
audienci 10. ledna 2024,
Řím, aula Pavla VI.
- strana 2 -

**Svatá
Gertruda z Nivelles**
Libor Rösner
- strana 4 -

O Božích trestech
- strana 6 -

O děsivé realitě pekla
Matěj Gavlák
- strana 8 -

**Na prahu tajemství
Kristova utrpení**
J. F. Villepeleé
- strana 10 -

Svatý Josef
Mariola Maassenová
- strana 11 -

Na obranu života
Sv. otec Jan Pavel II.
k 5. výročí encykliky
Evangelium vitae
- strana 12 -

Heřman Josef (23)
Wilhelm Hünermann
- strana 13 -

Svatá Gertruda z Nivelles

O děsivé realitě pekla

Když jsem chodil na univerzitu v Banské Bystrici, koloval tam takový obrázek – byl na něm mile vypadající čertík hovořící zhruba něco jako: „Nestresuj se, že skončíš v pekle – vždyť tam budeš mít velkou párty se všemi kamarády, kteří tam rovněž skončí!“

O tragické realitě pekla měl zajímavou přednášku otec Chad Ripperger⁽¹⁾. Protože se však povědomí o této skutečnosti tragicky opomíjí, přišlo mi důležité upozornit na to, co hrozí každému z nás – pokud se vzdáme úsilí o spásu vlastní duše. Peklo skutečně není „jedna velká párty“.

Oheň i led

Na začátku cituje otec Ripperger ze svědectví sestry Lucie, již Panna Maria ukázala peklo během zjevení ve Fatimě, a vybírá několik citátů z Bible, které peklo popisují, jako například stať z evangelia podle Marka: „A jestliže tě svádí oko, vyloupni je; lépe je pro tebe, vejdeš-li do Božího království jednooký, než abys byl s oběma očima uvržen do pekla, kde »jejich červ neumírá a oheň nehasne.«“ (Mk 9,47–48)

Exorcista upozorňuje, že do pekla jdou lidé, kteří zemřeli ve stavu smrtelného hříchu – a tedy bez posvěcující milosti. V zatracení je několik druhů útrap. Otec Ripperger začíná tím, co nazývá „bolestí smyslů“, tj. fyzickou bolestí. Podle sv. Alfonse jsou v pekle ve skutečnosti stupně a každý tam trpí podle velikosti urážek, jichž se dopustil vůči Bohu – jinak řečeno: „někteří trpí více než jiní“. Momentálně se v zatracení nacházejí duše lidí, kteří během svého života Krista odmítli. Avšak vzkříšení těl se bude týkat také jich. A jak otec Ripperger upozorňuje, jejich trest bude ještě těžší, protože trestům nebude vystavena jen jejich duše, ale i jejich těla.

Podle svědectví lidí, jimž bylo peklo ukázáno, jsou v pekle ohně, ale také místa plná ledu – některé duše ustavičně padají z ohně do ledu a naopak. Z těchto trestů není nikdy úlevy a netrpí pouze tělo, ale celá duše. Podle sv. Vincenta de Paul jsou také pozemské ohně doslova chladné oproti ohňům v pekle. Kněz pokračuje citací ze známého snu Dona Boska, jemuž též byly ukázány prostory pekla.

Nekonečno

V pekle je nepředstavitelný zápach síry a spáleného masa. Jistý světec se vyjádřil, že již zápach jediného zatraceného by způsobil smrt po celé zemi – „a co potom všech?“ – klade si řečnickou otázku

exorcista. V pekle je rovněž neustálá temnota, anebo „přítmi“. Je to proto, že světlo je symbolem čistoty a v pekle není žádné čistoty. Jistou tlumenou září vydávají hořící těla (či spíše duše) zatracených.

Dalším hrozným trestem je neustálý řev, nářky agonie a bolesti, jakož i děsivé pařezky démonů, kteří rovněž vydávají zvuky. „Představte si skřehot, který vás vyděsí k smrti, a vynásobte ho nekonečnem – to je peklo,“ upozorňuje otec Ripperger. Na onom strašném místě je rovněž neustálý hlad a žízeň. Nedokážeme si vůbec představit, jak strašně zatracení hladoví a žízni – dokonce i pozemský hladomor je nic oproti tomu pekelnému. „Zatracení by si raději vybrali pozemský hladomor než to, co prožívají nyní,“ pokračuje kazatel a vzpomíná biblickou stať o boháči, jenž z pekla prosil Lazara aspoň o jednu kapku vody – ale ani té se mu nedostalo.

Toto jsou však stále jen tresty tzv. vnějších smyslů. Avšak člověk disponuje také vnitřními smysly – jako jsou například paměť či představitost – a ty jsou rovněž vystaveny věčným trestům. Smysly člověka na zemi spolupracují – čímž si on utváří obraz o světě, ve kterém žije. Toto v pekle neplatí – každý smysl je trestán odděleně – což u zatracených způsobuje celkový pocit zmatenosti.

Prvním trestem je tedy zmatenost a nejasnost toho, v jakém celkovém stavu se člověk nachází. Druhým trestem je paměť – zatracenci jsou neustále promítány hříchy, které způsobily jeho zatracení. Zároveň vzpomíná na to dobré, co na zemi měl – a co navěky ztratil. To ho uvádí v neustálou zuřivost. Jeho paměť je tedy nekonečným druhem trýznění.

Zatímco na zemi dokáže člověk ovládat své myšlenky, osoba v pekle to již nedokáže – myšlenky jsou jí neustále připomínány demony a ďáblem. Už na zemi dokáže demoni občas vložit člověku myšlenku

přímo do hlavy, ale v pekle mají nad ním již úplnou, neomezenou moc. Tyto myšlenky zatracenců jsou tedy nikdy nekončícími obrazy hrůzy, utrpení a beznaděje. Jelikož demoni takto mají vliv na nás již zde, otec Ripperger radí, že je potřeba se modlit za „očistění paměti“. Jiným trestem, který zatracencům způsobuje hluboké emoční utrpení, je fakt, že je jim občas dovoleno vidět spasené duše v nebi – vědomí, že svůj stav už nikdy nedokáže změnit, je pro ně doslova neúnosné a zřejmě i horší než všechny fyzické bolesti, jež musí snášet.

Město nenávisti

Jelikož je zatracený jedinec v jakémsi zmatečném stavu, plně si neuvědomuje situaci, v níž se nachází. Jedna věc je mu však úplně jasná – že jeho trest je absolutně spravedlivý a spravedlivě uložený vzhledem ke všemu, co na zemi vykonal. Toto nemůže popřít. V tomto životě může skutečnost popřít, ne však v tom druhém. „Když Bůh oznamuje svůj rozsudek při posledním soudu,“ uvádí otec Ripperger, „je to tak jednoznačné, že to duše nemůže popřít.“ Demoni oproti tomu mají dokonalý přehled o tom, co se v pekle děje – to však podle kněze v konečném důsledku jen zvyšuje jejich vlastní utrpení.

Peklo je dále podle exorcisty místem plným nenávisti. Nikdo není schopen milovat nikoho, dokonce ani sebe samého. Každý nenávidí každého. Peklo je místem zoufalství – duše vědí, že jejich utrpení nikdy neskončí. Je to také místo zlovolů – každý přeje každému jen co možná největší útrapy. Zatracení nenávidí i samotného Boha a navzájem si způsobují další útrapy a bolesti. Stejně tak dokonale nenávidí demony.

V zatracení jsou pouze negativní emoce – je tam dokonalý hněv a zuřivost – pocity, které duše nedokážou ani kontrolovat, ale ve skutečnosti chtějí tak zůstat. Je tam také dokonalá frustrace a strach. „Strach,“ jak vysvětluje otec Ripperger, „je emoce, kdy vycítíme nějaké přicházející zlo. A v pekle jsou neustále nové druhy utrpení, ponížení, agonie a bolesti. Je tam též dokonalá hrůza.“ Osoby v pekle doslova touží ubližovat všem kolem. Mají žízeň a hlad po celou věčnost, jakož i nekontrolovatelné sexuální touhy umocňované všudypřítomnými demony.

Liturgická čtení - dokončení ze str. 3

V pekle člověk nedokáže kontrolovat ani svůj pohyb. Některé duše jsou zaseknuté na jednom místě a v jedné pozici po celou věčnost; jinými je házeno z místa na místo a další zase nekontrolovavě kolem sebe máchají. Po celém pekle je neustálé vraždění; duše se mezi sebou neustále vraždí, démoni je neustále vraždí, ale duše nikdy nemohou zahynout. Je to nikdy nekončící proces. Otec Ripperger pokračuje: „Duše se neustále rouhají Bohu. Jeho spravedlnosti, svatým, těm okolo sebe. Neustále na sebe verbálně útočí... Neustále si projevují zlovůli - a to proto, že nemají žádnou kontrolu nad svojí řečí.“

V pekle je také neustálé zvracení a dušení se, nad kterým nemají zatracenci žádnou kontrolu, a děje se tak například i ze zápachu, kterým tam všude je.

Démonické bytosti

Zatímco v nebi jsou duše ve stálé přítomnosti Boha a jeho andělů, v pekle jsou duše zatracenců ve stálé přítomnosti satana a démonů. Exorcista vysvětluje: „Každý démon, který vás úspěšně svedl na zemi, se vám bude v pekle posmívat, trýznit vás duchovně, způsobovat vám celou sérii fyzických bolestí a jiného utrpení. Budou vám způsobovat emocionální bolest, budou ve vás navyšovat zmatek, pocit viny, hanby a nenávisti. Navěky vám budou společníky. Tak jako budou spaseným v nebi navěky společníky světci, tak budou osobám v pekle navěky společníky další zatracenci.“

I když na nás útočí démoni již v tomto životě, Bůh jim dovoluje jen určitou míru, za kterou se nikdy nedostanou. V pekle však mají nad lidmi již úplnou a neomezenou moc. V pekle není žádná svobody. Tam není možné se démonům zbavit a není též možné odtud utéct. Podle otce Rippergera má rovněž každý démon svoji vlastní individuální povahu. Exorcisté podle něho velmi dobře vědí, jak od sebe odlišní jednotliví démoni jsou. A tak každý démon v pekle terorizuje duši jiným způsobem, podle své osobnosti a podle toho, co o zatracenci ví. V pekle panuje hierarchie démonů. Vyšší rozkazují nižším, anebo je dokonce trestají. Pro zatracence to však v první řadě znamená, že vždy je někde ještě horší démon než ten, který je právě trýzní. Už jen vzhled těch bytostí jim způsobuje nepopsatelnou hrůzu. Někteří svět-

Evangelium - Jan 12,20-33

Mezi těmi, kdo přišli do Jeruzaléma jako poutníci, aby se o svátcích zúčastnili bohoslužeb, byli i někteří pohané. Ti přišli k Filipovi, který byl z galilejské Betsaidy, a prosili ho: „Pane, rádi bychom viděli Ježíše.“ Filip šel a řekl to Ondřeji; Ondřej a Filip pak šli a pověděli to Ježíšovi. Ježíš jim na to řekl: „Přišla hodina, kdy Syn člověka bude oslaven. Amen, amen, pravím vám: Jestliže pšeničné zrno nepadne do země a neodumře, zůstane samo; odumře-li však, přinese hojný užitek. Kdo má svůj život rád, ztratí ho; kdo však svůj život na tomto světě nenávidí, uchová si ho pro život věčný. Jestliže mi kdo chce slou-

žit, ať mě následuje; a kde jsem já, tam bude i můj služebník. Jestliže mi kdo slouží, Otec ho zahrne počtou. Nyní je moje duše rozechvěna. Co mám říci? Otče, vysvobď mne od této hodiny? Ale právě kvůli té hodině jsem přišel. Otče, oslav své jméno!“ Tu se ozval hlas z nebe: „Oslavil jsem a ještě oslavím.“ Lidé, kteří tam stáli a uslyšeli to, říkali, že zahřmělo. Jiní říkali: „To k němu promluvil anděl.“ Ježíš jim na to řekl: „Ten hlas se neozval kvůli mně, ale kvůli vám. Nyní nastává soud nad tímto světem, nyní bude vládce tohoto světa vypuzen. A já, až budu ze země vyvýšen, potáhnu všechny (lidi) k sobě.“ Těmi slovy chtěl naznačit, jakou smrtí zemře.

ci se vyjádřili, že by se raději nechali zaživa upálit, než aby opět viděli ty bestie. Exorcisté již dávno vědí, že démoni chtějí být raději v tělech (posedlých) lidí, než by měli být opět posláni na to „strašné místo“.

Démoni jsou však také neuvěřitelně zuřiví. Otec Ripperger říká, že ani zloba Hitlera, Stalina a Mao Cetunga dohromady se nevyrovná zlobě satana - „a ta zloba na vás dopadne plnou silou, když jste v pekle,“ tvrdí. Ti v pekle by podle něho s radostí přijali místo někde v koncentračním táboře či gulagu, než aby trpěli zlobou satana, démonů a každého dalšího zatracence. Pokračuje: „Každý v pekle vás nenávidí, nikdo vás nemiluje - ani vaši rodiče, vaše děti, ani vaše manželka, strážní andělé, svatí v nebi - nikdo!“

Hříchy zatracenců jsou též známy všem ostatním - což je zdrojem velkého osobního zahanbení duší. Ty jsou obětmi posměchů a uštěpačných útoků. V pekle nikdo nikomu neříká pravdu - kromě případů, kdy by mu to způsobilo ještě větší bolest. „Nenávidíte Boha a jeho spravedlnost vás užírání,“ říká kněz ledovým hlasem. Duše zatracených v pekle jsou rovněž nečisté od hlavy až k patě. Vědí, že se na ně Bůh dívá a že vůči nim pocituje nejvyšší opovržení. Chtěly by před jeho hněvem někam utéci, ale nikdy se jim to nepodaří, po celou věčnost. Avšak ještě ani to není ten největší trest v pekle.

Největší trest

Největším utrpením v pekle, největší bolestí pro duše, které tam navěky skončily, je to, že si uvědomují, že nikdy nespátrí Bo-

ha, že nikdy nezakusí nebeské království. To, že jsou navěky vyjmuty z přítomnosti Stvořitele, je pro ně trestem zdaleka největším. Člověk si totiž až po smrti uvědomí, jak velmi potřebuje Boha ke svému štěstí.

„Svatí říkají,“ upozorňuje otec Ripperger, „že veškerá bolest smyslů, o níž jsme doposud hovořili, není nic oproti bolesti ztráty Boha.“

Podle sv. Tomáše Akvinského je to nekonečný trest ze ztráty nekonečného dobra. Navzdory tomu se duše neustále rouhají Bohu, rouhají se za milosti a dobra, jichž se jim nikdy nedostane, zvláště když znaly na zemi někoho, kdo je a bude v Boží přítomnosti už na věky. Exorcista proto znovu opakuje, že do pekla se dostávají ti, kdo umírají ve stavu smrtelného hříchu a kdo svých provinění vůči Bohu upřímně nelitovali.

„Už nyní v pekle máte přichystáno místo,“ varuje posluchače.

Proto je třeba vyhybat se smrtelným hříchům a činit časté pokání - vždyť už jediná nečistá myšlenka, se kterou člověk vědomě souhlasí, ho může přivést do zatracení.

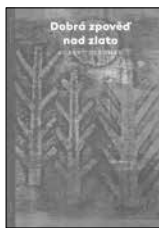
„Vyhněte se proto smrtelnému hříchu a zemřete v Boží milosti,“ vyzývá nakonec otec Chad Ripperger své posluchače.

Zdroj: youtube.com; <https://christianitas.sk>
Přeložil a upravil -dd-

Poznámky:

(1) Chad Ripperger (nar. 1964) je americký katolický kněz, teolog, filosof a exorcista.
[pozn. red.]

PRO DUCHOVNÍ ŽIVOT

DOBŘÁ ZPOVĚĎ NAD ZLATO
Robert Bergman • Redakce Kateřina Lachmanová

Jak na zpověď? Co nám prospívá a čemu se naopak raději vyvarovat? Dobrá zpověď nese dobré ovoce, přibližuje nás Bohu... Jak se ale přestat zpovědi bát? Co si asi pomyslí zpovědník? Ale hlavně – jak se dobře připravit? To vše a mnohem víc se můžete dočíst v této praktické kapesní příručce z pera katolického kněze.

Pavel Nebojsa - Doron
 Brož., 115x165 mm, 136 stran, 189 Kč

OTČENÁŠ ANEB CESTA ZA MYSTIKOU MODLITBY AVINU
Josef Byrtus

Hlavní hrdina se vydává na Blízký východ, aby se stal načas poutníkem a v samotné kolébce zrodu modlitby Avinu (Otčenáš) pátral po hlubším významu slov této prastaré modlitby. Jeho cesta je lemována významnými milnicemi. Jeruzalém, Západní zeď, Chrámová i Olivová hora a další místa se stávají prostorem hledání, modliteb, zajímavých objevů i nečekaných setkání. Samotu a potřebné ticho k rozjímání pak poutník nalézá na osamělých kopcích kolem Betléma. Ale ani to mu nestačí, a tak odchází do Judské pouště. Zde se mu sice dostává hlubokých mystických zážitků i poznání, ale zároveň se ocitne v ohrožení života. Závěr knihy vykresluje poutníka již jako starce, který učí svého malého vnuka modlitbě, za jejímž tajemstvím se kdysi vydal. Čtenářům tato publikace poslouží

jako: úvod k myšlení a mystice Východu; klíč k výkladu symbolů hebrejské abecedy; návod, jak se naučit modlitbu Otčenáš hebrejsky; osobní inspirace v mnoha rovinách; nevšední cestopisný příběh; pozvání k hlubší modlitbě.

Vlastním nákladem • Druhé vydání
 Váz., 143x205 mm, 290 stran, 299 Kč

POD DŘEVEM SCHÝLEN BŮH • KŘÍŽOVÁ CESTA RUTH SCHAUMANNOVÉ A STAROBYLÝ HYMNUS STABAT MATER

Z němčiny přebásnil Josef Hrdlička • Úvod Stanislav Příbyl
Odpovědný redaktor Pavel Mareš

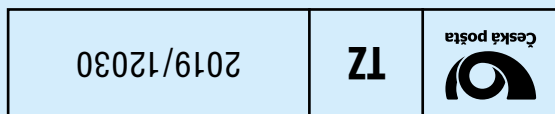
Knížka obsahuje křížovou cestu Ruth Schaumannové (1899–1975) protkanou úryvky z mariánské sekvence *Stabat Mater*. Text R. Schaumannové v nádherném přebásnění Josefa Hrdličky nás oslovuje svou expresivitou a koncentrovaností i po devadesáti letech od svého vzniku. V tradičních čtrnácti zastaveních křížové cesty jsme vtaženi do střetu nenávisti a lásky, nevráživosti a vlídnosti, světa, který odsuzuje, s duchem, který posiluje. Lásky na kříži nakonec není poražena, ale vítězí. Sekvence *Stabat Mater* líčí bolest Panny Marie pod Kristovým křížem; inspiruje se Simeonovým proroctvím z Lukášova evangelia (srov. Lk 2,35). Za autora již klasického textu je považován františkán Jacopone da Todi (1230–1306). Rozjímavá četba těchto textů nás intenzivně uvede do hloubky velikonočního tajemství.

Karmelitánské nakladatelství ve společnosti KatMedia, s. r. o.
 Brož., 140x125 mm, křídový papír,
 80 stran, 199 Kč

Objednávky knih – tel. 733 741 841, 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803
 Matrice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc, e-mail: objednavky@maticecm.cz

Nabídku knih a devocionálií najdete na našich webových stránkách www.maticecm.cz.

779 00 Olomouc
Dolní nám. 24
Matrice cyrilometodějská s. r. o.